

N:o 34.

Ank. till Riksd. kansli den 7 maj 1907, kl. 4 e. m.

Betänkande, i anledning af väckt motion om ändring af 3, 8 och 15 §§ i förordningen den 9 juni 1905 angående försäljning af brännvin.

(2:a A.)

I en inom Andra Kammaren väckt motion, n:o 97, har herr *J. P. Jespersen* föreslagit, »det täcktes Riksdagen för sin del besluta följande tillägg och förändringar af nedan angifna paragrafer i kungl. förordningen angående försäljning af brännvin af den 9 juni 1905.

3 §.

Vid partihandel — — — — — på försäljningsstället.

Vid partiförsäljning till annan än den, som innehar rättighet till detaljhandel med brännvin, må egentligt brännvin icke utlämnas på kärl, innehållande mindre än 250 liter.

8 §.

Den, som vid utskänkning utborgar brännvin, vare ej berättigad att därför utsöka betalning.

15 §.

1. Bolag — — — — —
2. Bolag må icke blanda eller förskära brännvin eller vin. Inköpta varor skola försäljas i samma skick, hvori de af bolaget inköpts.
3. Bolag må icke inköpa fastighet — — — — —.»

Till stöd för berörda förslag har motionären anfört följande:

»Kungl. förordningen af den 9 juni 1905 angående försäljning af brännvin träder i kraft först mot slutet af innevarande år, nämligen i fråga om stad den 1 oktober och beträffande landsbygden den 1 november. Det kan därför synas vara väl tidigt att redan nu ifrågasätta ändringar i densamma. Då undertecknad icke desto mindre dristar framkomma med förslag till sådana, är det därför, att dessa förslag icke afse ett rubbande af de principer, som ligga till grund för ifrågavarande förordning, utan endast att med ledning af *efter* 1905 års riksdag vunna erfarenheter äfvensom på grund af vissa då icke beaktade förhållanden fullständiga densamma, så att den blir i stånd att fullt effektivt tjäna sitt syfte.

I § 3 af nämnda förordning finnes stadgadt, att vid partihandel vare minsta tillåtna försäljningsbeloppet 250 liter. Däremot lämnar paragrafen i fråga ingen som helst bestämmelse om beskaffenheten af de kärl, på hvilka denna kvantitet må utlämnas. Ingenting hindrar följaktligen, att dessa 250 liter fördelas på kärl af huru litet rymdmätt som helst. Det är lätt att inse, att detta förhållande skall i hög grad uppmuntra till förordningens kringgående vare sig genom så kallad salning eller annorlunda genom de på förhand utmätta småkvantiteternas utdelning i smyg till ett större antal rekvirenter. Härigenom icke blott omintetgöres förordningens syfte att försvåra åtkomsten af spirituosa, utan förringas äfven effektiviteten af de stadganden i densamma, som ålägga afgifter till det allmänna för rätt till detaljhandel med brännvin.

Att försäljning af brännvin med anlitan af nu antydda utvägar ägt rum i stor skala under nu gällande förordning låter sig svårligen till full evidens styrka; därtill skyr gifvetvis en handtering af detta slag alltför mycket dagsljuset. Från fullt tillförlitligt håll har jag emellertid erfarit, att det finnes destillerier, som hvar för sig i »partihandel» försälja icke mindre än öfver 100,000 liter brännvin årligen, fördeladt på småkärl, och det måste väl betraktas som en till visshet gränsande sannolikhet, att en »partihandel» på småkärl, omfattande sådana kvantiteter,

icke uteslutande tjänar legitima syften. Ur tidningarna är ju också känt, hurusom en slaktare i Bohuslän, hvilken till och med hade lager i samma hus som ortens länsman, kunnat, denne ovetande, på resor mellan Göteborg och sin hemort försälja mellan 30 och 40 tusen liter om året af vid partihandel i Göteborg på småkärll inköpt brännvin. Det låter sig därför antaga, att största delen af det inom landet försålda brännvin, som undandragits försäljningsavgift, afyttrats just på denna väg.

Då efter den nya förordningens ikraftträdande bolag blifvit allmänt införda med deras vanligen höga detaljhandelspriser, kan det icke undgås, att frestelsen till salning och partiköp på småkärll blir afsevärdt stor. Om våra destillerier icke då skola förvandlas till formliga skattefria och okontrollbara brännvinsdetaljhandelsställen, torde därför ett tillägg till § 3 vara erforderligt, som föreskrifver, att vid partihandel brännvin icke må utlämnas på kärll, innehållande mindre än 250 liter. Detta förbud torde emellertid af lätt insedda skäl kunna begränsas att gälla *egentligt* brännvin och bör ej heller göras tillämpligt vid partiförsäljning till innehafvare af detaljhandelsställen, då till egentligt brännvin äfven räknas kryddade brännvinsorter och starkare sprit, hvaraf mången såväl detaljhandlare som utskänkare behöfver långt mindre kvantiteter än 250 liter och som därför böra få inköpas i sammanhang med annat egentligt brännvin.

§ 8 i meranämnda kungl. förordning af den 9 juni 1905 stadgar, att därest vid något tillfälle brännvin blifvit utborgadt till myckenhet, för hvilken försäljningspriset understigit femtio kronor, må betalning därför ej kunna utsökas. Detta stadgande tillkom på sin tid, emedan det visade sig, att inhemska spirituosahandelsfirmor begagnade sig af kringresande ombud, hvilka så godt som nödgade enskilda personer att inköpa större kvantiteter spirituosa, än de strängt taget önskade, i hvarje fall genom kredits erbjudande förledde dem till större inköp, än hvad som stod väl tillsamman med deras behof af spirituosa. Detta skäl för ifrågasvarande undantag från den allmänna regeln, att staten lämnar sin handräckning vid uttagande af likvid för rekvirerade och mottagna varor, har bortfallit, sedan i § 5 mom. 2 af samma förordning stadgats förbud såväl mot att genom ombud till köpare utlämna brännvin i mindre belopp än 250 liter som mot att vid personligt besök eller genom ombud hos annan än innehafvare af försäljningsrättighet till salu utbjuda brännvin eller upptaga beställningar därå i mindre kvantitet än nyssnämnda. Under sådana förhållanden kan med skäl ifrågasättas, huruvida detta stadgande bör bibehållas. I verkligheten har detsamma, såsom domstolarnas erfarenhet nog-

samt gifvit vid handen, icke blott medfört för den allmänna handelsmoralen skadliga verkningar, utan — och det i ännu högre grad — direkt motverkat sitt syfte. Det har nämligen visat sig, att det ifrågavarande stadgandet rent af uppmuntrat till ökade rekvisitioner af spirituosa, som rekvirenten på grund af sin vetskap om detta stadgandes tillvaro från början haft för afsikt att aldrig betala, men som vederbörande firma af hänsyn till rekvirentens samhällsställning eller förmögenhetsvillkor icke ansett sig af höflichets- eller andra hänsyn kunnat underlåta effektuera. Uppenbart är ju också, att den, som är skyldig betala hvad han rekvirerar, på ett helt annat sätt är varsam med att i onödan göra beställningar vare sig af spirituosa eller af andra varor än den, som vet, att lagen lämnar honom utväg att slippa fullgöra sina moraliska betalningskyldigheter. Rättsvidrigt måste det ock anses, att staten skall förmäna säljare rätt utsöka betalning för vara, för hvilken staten själf af försäljaren till och med i förskott utkräft försäljningsafgift, tillverkningsskatt eller tull. Naturligtvis ställer sig saken annorlunda med utborgning af brännvin vid utskänkning. Här bör kredit principiellt icke tillåtas, då något behof däraf icke i något fall kan anses föreligga och dess medgifvande skulle uppmuntra till ökad konsumtion, att icke säga direkt dryckenskap. Men såsom detaljhandeln med spirituosa nu är ordnad, då agentverksamhet därvid är utesluten och ingen får spirituosa åt sig levererad, utan att han själfmant rekvirerat densamma, synes grundsatsen, att rekvirerad och mottagen vara också bör likvideras, äfven i spritlagstiftningen böra häfvas.

I kungl. förordningen af den 9 juni 1905 angående försäljning af *vin* och *öl* har motsvarande stadgande också erhållit följande inskränktare omfattning (§ 5): »Den, som annorlunda än vid måltid åt spisande gäster utborgar vin eller öl att å stället jortäras, vare ej berättigad att därför utsöka betalning.»

Bland de vanskligheter, som yppat sig vid anordnandet af spirituosa-handteringen på basis af bolagssystemet, har den icke minsta varit den att åvägabringa betryggande garantier mot, att det genom ifrågavarande system upprättade försäljningsmonopolet icke missbrukas i enskilda intressens tjänst. Kontroll- och justeringsbyråns årsberättelser hafva icke litet att förmäla om, huru dessa garantier trots all möda från lagstiftarnes sida dock gång på gång kommit till korta. De ytterligare kontrollföreskrifter, hvilka 1905 års förordning lämnat, synas väl skola bättre än förut gällande vara i stånd att tjäna sitt syfte, men torde icke vara till fyllest.

På senare tiden hafva emellertid praktiker kommit till användning, på hvilka Riksdagen tidigare icke haft sin uppmärksamhet fäst, men som, i synnerhet när i framtiden ett antal smärre, på landsbygden verkande och därigenom svårare kontrollerbara bolag kommit till stånd, äro ägnade att leda till allvarliga missförhållanden. Jag syftar härmed på den allt vanligare företeelsen, att bolag inköpa spirituosa och vin från utlandet, hvilka varor de försöka, innan de försälja dem till allmänheten.

I de flesta fall sakna bolagens ledare förutsättningar att bedöma, hurdana dessa utländska varor i verkligheten äro beskaffade, hvar de produceras, ja, till och med från hvem de i sista hand köpa dem. Med den brist på verklig fackkunskap på detta område, som nästan utan undantag utmärker bolagens styrelser, och med den sammansättning, bolagen i allmänhet ha, kan icke heller begäras, att de personer, som hafva ledningen af bolagen och merendels i sin tjänst hos dessa endast se en bisyssla, skola vara i besittning af den stora praktiska utbildning, som den erfarne, enskilde vin- och spirituosahandlanden inom vårt land äger och måste äga för att göra affärer med utländska handelsfirmor.

Bolagens oförmåga att värdesätta de alltid svårbedömda utländska varorna är väl bekant för de utländska köpmännen, och att dessa också begagna sig häraf vid försäljning till bolagen och taga en oskälig vinst på sina varor till ekonomisk skada för det allmänna, hvilket ju ytterst får vidkännas missgrepp i bolagens affärsverksamhet, är ett för initierade välkändt förhållande. Såsom exempel härpå kan nämnas, att, sedan bolagssystemet införts i Sverige, Norge och Finland, en mängd fingerade konjakshus bildats i Frankrike, uteslutande med ändamål att sälja till nordiska spritbolag. Dessa fingerade konjakshus ha inga egna lager eller vindestilleringsverk, utan köpa konjak i andra eller tredje hand, först efter det de gjort en försäljning. Det lär äfven vara ett bland initierade allmänt bekant förhållande, att den import, som sker genom bolag, oftast *uppehålls af en rundligt tilltagen, hemlig provision åt den, som verkställer inköpen för vederbörande bolags räkning eller åt någon inom bolagets styrelse, som af den utländska firman engagerats såsom dess agent.*

Under sådana förhållanden är det mindre att undra på, att en del bolag till och med låtit af utländska agenter öfvertala sig att *spekulera i köp af konjak med påföljd för vederbörande bolag, att det erhållit lager för flera år i förväg med ty åtföljande ränteförlust* och med påföljd för köpförmedlaren, som det säkerligen är öfverflödigt att antyda.

Dessa vin- och spirituosainköp i utlandet stå, som ofvan antydes,

i närmaste sammanhang med den numera inom bolagen öfliga praktiken att förskära de inköpta varorna. Hvilken betydelse detta kan hafva för bolagen och det allmänna, därom torde man kunna bilda sig en föreställning, när man erfar, att det inträffat, att bolag under hänvisning till den fraktsparning, som därigenom vinnes, äfven från inhemska spirituosa-firmor inköpt konjak af 58 à 60 procent styrka. Denna konjak har sedan genom utspädning nedsatts till betydligt lägre procenthalt, hvarigenom *det för försäljning disponibla literalet blifvit ansenligt större än det, fakturan utvisar.* Huruvida ökningen i literantal kommer bolaget till godo eller öfver hufvud framträder i bolagets böcker eller vid den föreskrifna revisionen, kan gifvetvis icke kontrolleras, men nog synes det påtagligt, att den minimala fraktsparning, som kan vinnas genom köp af den till nedsättning afsedda starkare konjaken, icke utgjort den enda anledningen, om någon verklig anledning alls, till densamma. Utan tvifvel stå inköpen af spirituosa och vin direkt från utlandet i närmaste samband just med dylika okontrollerade och okontrollerbara förskäringspraktiker.

Som exempel på det förskäringsystem, som af en del bolag införts, kan för öfrigt nämnas, att vid sidan af ett försäljningsbolag i södra Sverige bildats ett s. k. beredningsbolag af personer, som stå försäljningsbolaget nära, hvilket beredningsbolag har till enda uppgift att inköpa och förskära alla varor, som af försäljningsbolaget försäljas. Nycklarna till beredningsbolagets lokaler innehafvas af försäljningsbolagets aflönade tjänstemän, och det kan med stor säkerhet antagas, att försäljningsbolaget äfven får betala hyran för beredningsbolagets lokaler. Den stora vinst, efter hvad det uppgifvits 6,000 kr., som uppstår på beredningsbolagets rörelse, undandrages på detta sätt helt och hållet det allmänna.

Af det anförda torde vara klart, att bolagens befattning med förskäring innebär en från det allmännas synpunkt otillätlig utveckling af deras verksamhet. Enligt förordningen af den 9 juni 1905 är bolags uppgift också allenast att *handhafva försäljningen* af brännvin, ingalunda att därjämte befatta sig med hvarjehanda beredning af varorna, som gör rörelsen ekonomiskt okontrollerbar. Det visar sig äfven, att de stora bolagen i Stockholm, Göteborg och Malmö med iakttagande af författningens anda såväl som ordalydelse sorgfälligt undvika dylika manipulationer med de tillhandahållna varorna.

Då det är af vikt, att dylikt genom uttryckliga stadganden förebygges för framtiden, torde ändringar i hithörande lagbestämmelser vara af nöden.»

3, 8 och 15 §§ i kungl. förordningen den 9 juni 1905 angående försäljning af brännvin lyda sålunda:

3 §.

Vid partihandel vare minsta tillåtna försäljningsbeloppet 250 liter samt vid utminutering en liter, och får hvad såldt blifvit icke i mindre belopp än det minsta, som i hvartera fallet må säljas, utlämnas eller mellan flera köpare fördelas; ej heller får något af det sålda förtäras på försäljningsstället.

8 §.

Därest vid något tillfälle brännvin blifvit utborgadt till myckenhet, för hvilken försäljningspriset understiger femtio kronor, må betalning därför ej kunna utsökas.

15 §.

1. Bolag, som i 12 och 14 §§ omförmäles, skall hafva till ändamål endast att i sedlighetens intresse ordna och handhafva detaljhandel med brännvin och må icke afse att bereda vare sig delägarne vinning utöfver årlig ränta med högst fem procent å de af delägarne tillskjutna kontanta medel eller kommun någon ekonomisk fördel utöfver den vinst, som enligt denna förordning kan tillkomma densamma.

2. Bolag må icke inköpa fastighet eller inom redan förvärfvad fastighet vidtaga annan mera omfattande förändring än den, som påkallas af fastighetens underhåll eller rörelsens behöriga utöfvande, utan samtycke, i Stockholm af stadsfullmäktige, i annan stad, som icke deltagar i landsting, af stadsfullmäktige och hushållningssällskapets förvaltningsutskott, och i öfriga städer af stadsfullmäktige eller, där sådana ej finnas, allmän rådstuga, hushållningssällskapets förvaltningsutskott och landstinget samt å landet af kommunalstämman, hushållningssällskapets förvaltningsutskott och landstinget.

Bolag må icke förhyra andra lägenheter än dem, hvilka äro behöfliga för den rörelse, som bolaget själf utöfvar; icke ingå hyres- eller andra affärsaftal med enskilda styrelseledamöter i bolaget, ej heller låta aflöningen vare sig till styrelsen eller till de hos bolaget anställda personer vara beroende på omsättningen af brännvin, vin eller maltdrycker eller utgå med viss del af vinsten.

3. Bolags delägare skola vara minst nio, af hvilka åtminstone sex böra vara boende å den ort, där bolagets styrelse har sitt säte. Bolags

styrelse skall bestå af fem ledamöter, af hvilka tre utses af delägarne i bolaget, en af landstinget samt en af hushållningssällskapets förvaltningsutskott, dock att i stad, som icke deltagar i landsting, stadsfullmäktige utse den ledamot, som eljest skulle af landstinget väljas. I Stockholm utses två styrelseledamöter af stadsfullmäktige. Därest å landet eller i stad, som deltagar i landsting, nytt bolag bildas å tid, då landstinget icke är samladt, må ordföranden i landstinget äga att utse en person att under tiden, till dess styrelseledamot blifvit af näst sammanträdande landsting utsedd, vara ledamot i styrelsen.

För utöfvande af tillsyn öfver bolagets verksamhet skall Kungl. Maj:ts befallningshafvande utse ett ombud, hvilket å bolagsstämmor och vid styrelsens sammanträden äger att deltaga i öfverläggningar, men icke i beslut. Ombudet skall af bolaget erhålla arfvode till belopp, som af Kungl. Maj:ts befallningshafvande bestämmes.

Af landsting, hushållningssällskaps förvaltningsutskott eller stadsfullmäktige utsedd styrelseledamot samt af Kungl. Maj:ts befallningshafvande utsedd ombud må icke vara delägare i bolaget.

4. Bolags räkenskaper skola föras enligt föreskrifter och formulär, som utfärdas af chefen för kungl. finansdepartementets kontroll- och justeringsbyrå.

5. Granskning af bolags förvaltning och räkenskaper skall hvarje år i mars eller april månad å dag, som af Kungl. Maj:ts befallningshafvande bestämmes, ske för näst föregående försäljningsår af fem revisorer, af hvilka två utses, i stad af stadsfullmäktige eller, där sådana ej finnas, allmän rådstuga och å landsbygden af kommunalstämman, en af landstinget, en af hushållningssällskapets förvaltningsutskott samt en af Kungl. Maj:ts befallningshafvande. I stad, som icke deltagar i landsting, utse stadsfullmäktige jämväl den revisor, som eljest skulle af landstinget väljas. I Stockholm utses tre revisorer af stadsfullmäktige och två af öfverståthållareämbetet. Revisorerna skola antingen ibland eller utom sig utse två personer att å deras vägnar deltaga i inventering af bolagets tillgångar vid löpande försäljningsårets slut. Öfver revisionen afgifva revisorerna berättelse, hvilken, utom redogörelse för bolagets ekonomiska ställning och förvaltning samt hvad öfrigt revisorerna kunna finna skäl omnämna, skall innehålla dels yttrande, huruvida bolaget förvaltats i öfverensstämmelse med det i 1 mom. här ofvan angifna syfte, dels till- eller afstyrkande af ansvarsfrihet. Af revisionsberättelsen, vid hvilken affattande de föreskrifter skola iakttagas, som meddelas af chefen för kon-

troll- och justeringsbyrån, skola, sedan bolagets styrelse lämnats tillfälle att förklara sig öfver i berättelsen möjligen gjorda anmärkningar, före maj månads utgång revisorerna öfversända exemplar till Kungl. Maj:ts befallningshafvande, landstinget, hushållningssällskapets förvaltningsutskott, stadsfullmäktige eller allmänna rådstugan eller kommunalstämman samt nyssnämnda byrå, och skall inom samma tid revisionsberättelsen jämte af bolagets styrelse möjligen afgifven förklaring på bolagets bekostnad offentliggöras i någon af ortens tidningar. Bolagets styrelse må äfven till nämnda myndigheter insända sin förklaring.

Granskning af bolags förvaltning och räkenskaper må äfven när som helst företagas af chefen för kontroll- och justeringsbyrån eller af person, som chefen för finansdepartementet för ändamålet förordnat.

6. Revisorerna samt deras här ofvan nämnda ombud äga att af bolaget åtnjuta ersättning efter tredje klassen i gällande resereglemente. Enahanda ersättning utgår för resor till styrelsens sammanträden till styrelseledamot, som icke har sitt hemvist å den ort, där bolagets styrelse har sitt säte.

7. Om ansvarsfrihet för bolag besluta: i Stockholm stadsfullmäktige; i annan stad, som icke deltager i landsting, stadsfullmäktige och hushållningssällskapets förvaltningsutskott; i stad, som deltager i landsting, stadsfullmäktige eller allmänna rådstugan, hushållningssällskapets förvaltningsutskott och landstinget; samt i landskommun kommunalstämman, hushållningssällskapets förvaltningsutskott och landstinget. Vägrar någon af dessa ansvarsfrihet, skola skälen därför uppgifvas och ärendet hänskjutas till Kungl. Maj:ts befallningshafvande, hvilken däri fatte beslut.

8. Bolag vare pliktigt ställa sig till efterrättelse de föreskrifter, Kungl. Maj:ts befallningshafvande kan meddela, vare sig med anledning af vägrad ansvarsfrihet, gjord revisionsanmärkning eller framställning från chefen för kontroll- och justeringsbyrån, det af Kungl. Maj:ts befallningshafvande förordnade ombudet eller någon af de i nästföregående mom. nämnda myndigheter. Treddas bolaget fullgöra sålunda gifna föreskrifter, äger Kungl. Maj:ts befallningshafvande förelägga lämpligt vite eller återkalla bolagets rättighet till detaljhandel med brännvin att upphöra med löpande försäljningsårs utgång.

Såvidt framgår af för bevillningsutskottet tillgängliga handlingar, synes det icke hafva varit ifrågasatt vid genomförandet af 1905 års försäljningslagstiftning att, på sätt motionären nu föreslagit, närmare reglementera parthandeln med brännvin. De lagstridiga förfaranden härvid, som af motionären omnämnas, falla tydligen under det i förordningens 5 § stadgade förbudet, att ingen må tillhandagå allmänheten med anskaffande af brännvin i mindre belopp, än han själf äger försälja. Detta förbud jämte de för öfverträdelse af detsamma i förordningens 36 § stadgade straffpåföljder synas vid ifrågavarande lagstiftningsarbete hafva ansetts betydande mot sådant tillvägagångssätt, som motionären afser att med sitt förslag till förändrad lydelse af 3 § förhindra.

Hvad härefter beträffar de af motionären väckta förslag till förändring af 8 och 15 §§, vill utskottet erinra, att inom det särskilda utskott, som vid 1905 års lagtima riksdag hade att afgifva betänkande öfver, bland annat, Kungl. Maj:ts proposition till förordning angående försäljning af brännvin jämte de i anledning af propositionen väckta motioner, båda de nu ifrågavarande paragraferna voro föremål för särskild behandling på grund af de ändringsförslag, som rörande dem framstälts i vissa motioner. I enlighet med utskottets hemställan blef 8 § i förordningen sedan af Riksdagen fastställd till dess nuvarande, från Kungl. Maj:ts förslag afvikande lydelse. Beträffande 15 § hade i en af herr Olsson i Heden väckt motion framstälts ett förslag med enahanda syfte som det af herr Jesperson nu framställda. Herr Olssons förslag blef emellertid af särskilda utskottet afstyrkt och af Riksdagen afslaget. Tillräckliga skäl för förändring af hvad Riksdagen beträffande nu förevarande §§ sålunda beslutit finnas enligt utskottets åsikt ej heller anförda i den föreliggande motionen.

Såsom motionären själf erinrat, träder förordningen den 9 juni 1905 angående försäljning af brännvin i kraft, i fråga om stad den 1 oktober 1907 och beträffande landsbygden den 1 november samma år. Med anledning häraf och då frågan om brännvinshandelns ordnande i hela sin omfattning undergått en ingående pröfning ej mindre genom Kungl. Maj:ts försorg än äfven inom Riksdagen, innan 1905 års förordning i ämnet antogs af Riksdagen, har utskottet jämväl ansett åtminstone någon tids erfarenhet böra afvaktas rörande effektiviteten af den nya lagstiftning, som införts genom nämnda förordning. Då dylik erfarenhet måste utgöra grundvalen för ett fortsatt lagstiftningsarbete och på grund af hvad i öfrigt anförts, hemställer utskottet,

att förevarande motion om ändring af 3, 8 och 15 §§ i förordningen den 9 juni 1905 angående försäljning af brännvin icke måtte till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 22 april 1907.

På bevillningsutskottets vägnar:

H. CAVALLI.

Reservation

af herr *Cavalli*, som ansett, att utskottet bort hemställa, att Riksdagen i anledning af motionen måtte i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t måtte låta verkställa utredning, huruvida med hänsyn till brännvinsförsäljningsbolagens verksamhet strängare kontrollföreskrifter än de, som gifvits i kungl. förordningen den 9 juni 1905 ang. försäljning af brännvin, kunna vara erforderliga särskildt i afseende å förskäring af spirituosa och vin samt till Riksdagen inkomma med de förslag, hvartill utredningen kan föranleda.

Herr friherre *Trolle* har begärt få antecknadt, att han icke deltagit i den slutliga behandlingen af detta ärende inom utskottet.
